

Lãng đăng ngày cuối thu

HỒ THỦY-Phó CVP BHXH tỉnh

Sáng sớm, chợt tỉnh giấc, cảm giác như cái lạnh đầu đó cứ len lỏi vào căn phòng nhỏ, Nó chưa vội ra khỏi giường, với tay quàng tấm chăn mỏng. Mới ngày hôm qua trời vẫn còn ửng nắng, không phải là cái nắng chói chang của mùa hạ mà là những tia nắng dịu dàng, ấm áp, kèm theo những làn gió nhẹ, sao hôm nay bỗng trở nên khác lạ như thế này! Là ngày cuối tuần, Nó cho phép mình thoải mái tận hưởng phút giây nhàn hạ, không vội vội vàng vàng chạy đua với thời gian nữa. Nướng được một lúc, Nó liền tung chăn bật dậy, nhớ lại sáng nay mình có hẹn với bản thân phiêu du ngắm cảnh đồng quê yên bình thỏa thích. Xỏ vội đôi giày, mở toang cánh cửa, nghe văng vẳng tiếng nhạc du dương:

Rồi một ngày trời không biếc xanh

Rồi một ngày hàng cây vắng tanh

Và cơn gió mang mùa đông tới

Cuốn bay theo đám lá vàng rơi...

Bất giác nó nghe, Lạnh! Cũng không phải là cái lạnh tê cóng của mùa đông mà chỉ là cái se se lạnh khó có thể diễn tả, làm cho người lãng mạn nửa vời như Nó đây có quyền bay bổng với những suy nghĩ mộng lung. Nó không quên khoát thêm chiếc áo dài tay và ra đường.

Đường làng quê dường như tĩnh lặng hơn mọi ngày, dòng người vội vã tấp tểnh với những xe rau về các xã khu đông Bình Sơn cũng trở nên chậm lại, mọi ngày các chị tít ta tít tít vừa đi vừa chuyện trò rôm rả nay im ắng hẳn bởi cái lạnh đầu mùa. Con đường quen thuộc cũng trở nên ẩm ướt hơn, những hạt sương lấp lánh trên cành cây, ngọn cỏ từ từ rơi xuống, xa xa là cánh đồng hiu quạnh còn trog gốc rạ vì lúa đã gặt xong. Đi bộ dưới con đường này cho Nó một cảm giác yên bình đến lạ, một cảm giác man mác, dịu êm và thân thương quá đỗi, nhất là vào những ngày giữa tháng 10. Bởi lẽ, tháng 10 thường gợi lại cho Nó nhiều kỷ niệm lắm, những kỷ niệm xa lắc xa lơ nhưng khó quên trong cuộc đời. Là tháng mà cách đây 20 năm, giữa những chông chênh, vô định, giữa những ước mơ, hoài bão và lo toan của một cô sinh viên mới ra trường, câu hỏi đi đâu, làm gì luôn đau đầu mỗi đêm. Và rồi cũng vào một buổi sáng đầu tháng 10, bà Út hàng xóm chạy qua, T oi, có điện thoại! (Lúc đó nhà Nó chưa có điện thoại bàn phải nghe nhờ). Giọng bên kia vang lên “ Có phải HTT đó không, sáng mai vào Bảo hiểm xã hội tỉnh ký hợp đồng làm việc”. Nó “Dạ” một cách rõ to và nhảy cẫng lên vì sung sướng, chạy ù về báo cho Ba, Má Nó. Và kể từ đó, Nó đã gắn bó với Ngành đến nay trọn vẹn 20 năm. Mỗi khi tiết trời dần về cuối thu thường làm cho tâm hồn Nó trở nên trầm tĩnh hơn, những bận rộn ngày hôm qua dường như gác lại, Nó cũng bày đặt tập tành với những triết lý về cuộc sống, về lẽ đời. Chính những khoảnh khắc ấy tạo cho Nó chút cảm giác băng khuâng, xao xuyến, gợi nhớ về những kỷ niệm đượm màu thời gian như thế đó.

Đang thả hồn cùng những hồi ức xa xăm, chợt nghe phía trước xôn xao vội vội kéo Nó về với thực tại. Hóa ra mấy chị em trong xóm đi tập thể dục và đang đợi Nó. Chị Lan chạy nhanh lại: *May quá, tưởng sáng nay em không đi, chị cứ chờ*

mãi. Tuần tới chị đi khám bệnh mà cái thẻ BHYT để lâu rách với mờ chữ hết, sợ đi khám họ không chịu. Mới biết em làm ở BHXH, chị hỏi thăm thử chớ lo quá, nghe nói in lại thẻ khó lắm phải không em? Nó liền nói chị yên tâm, chị gửi thông tin em sẽ nhờ in lại thẻ cho chị và sẵn tiện hướng dẫn chị cài đặt VssID để sau này đi khám bệnh không cần phải đem theo thẻ BHYT giấy nữa... Nghe xong chị cảm ơn rồi rít và nói “Không ngờ xóm mình cũng có người làm BHXH, may cho chị quá”. Mấy chị em tiếp tục vừa đi vừa trò chuyện, chủ đề lúc đó toàn chuyển sang chuyện về BHXH, BHYT thôi. Về những cô bác trong xóm bị bệnh đi điều trị, nhờ có thẻ BHYT nên đỡ rất nhiều chi phí; Về chuyện “nhờ em tư vấn hôm bữa mà con Thúy bán bánh mì đã tham gia BHXH tự nguyện rồi đó, mai một nó cũng có lương hưu như chị em mình”. Nó vui quá, “vênh mặt tự hào”: Có ai thắc mắc gì về chính sách BHXH, BHYT chị cứ nói gặp em!

Câu chuyện buổi sáng cuối thu đơn giản thế thôi nhưng không hiểu sao cả ngày hôm đó Nó vui đến lạ. Đôi khi trong cuộc sống, những điều tưởng chừng đơn giản, nhỏ nhặt nhưng nếu chạm vào cảm xúc của trái tim thì điều ấy lại trở nên lớn lao vô cùng. Với Nó, chắc hẳn Nó không chỉ vui vì đã giúp cho chị Lan được việc nhỏ đó, mà vui là vì chính sách BHXH, BHYT ngày càng được nhiều người dân biết đến và đặt niềm tin; Vui vì những mục tiêu cao cả mà Ngành Nó đã và đang hướng đến để đem an sinh, hạnh phúc cho mọi người. Đó cũng chính là niềm tự hào của Nó khi được làm viên chức ngành BHXH trong suốt 20 năm qua.

Mỗi năm đều có 4 mùa xuân, hạ, thu, đông, đó là quy luật của tự nhiên, của đất trời. Dù là mùa xuân tươi đẹp, mùa hạ nóng bức, mùa thu dịu dàng hay mùa đông giá rét, chúng ta đều có thể đối diện với nó bằng tâm thế tốt nhất của mỗi người; hãy lắng nghe tim mình với từng nhịp đập yêu thương, để mỗi ngày trôi qua không hoang phí. Và Nó cũng vậy, sẽ luôn cố gắng, cố gắng hơn mỗi ngày để thêm yêu công việc, yêu cuộc sống, trân quý những gì mình đang có và theo đuổi ước mơ theo cách của riêng mình.